

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, leden 2008 (č.47)

**Největším darem světu je
narození Ježíše Krista o vánocích.**

Svátky v lednu:

1.1. Slavnost Panny Marie - Matky Boží

3.1. Nejsvětější Jméno Ježíš

6.1. Slavnost Tří králů (Zjevení Páně)

11.1. ctihodná Marie Elekta (Praha)

13.1. Křest Páně (konec vánoční doby)

17.1. svatý Antonín Veliký, poustevník

18.1. Panna Maria, Matka jednoty křesťanů

25.1. Obrácení svatého Pavla

28.1. Tomáš Akvinský, učitel církve

31.1. Jan Bosko, vychovatel mládeže

Pozvánky na leden:

* **Společenství** se koná každý pátek po večerní mši svaté (17:30 - 19:00 hod.) v učebně **na faře**. Na programu je buď beseda na určité téma, nebo promítání. Všichni jsou srdečně zváni! Zdůrazňujeme: 4.1. bude hostem

Blažej Helia, preferuje o své **misii** na **Haiti**; 11.1. bude hostem RNDr.

Lenka Kateřina Tetivová, téma o své knize o MUDr. Ladislavu **Kubičkovi**.

* V neděli 6.1. bude v Jirkově a Strupčicích žehnána **tříkrálová voda, kadidlo a křída**. Koná se zároveň tzv. **Tříkrálová sbírka** na Charitu.

* **Vikariátní mše** svatá bude sloužena v **Jirkově** již 10.ledna v 9:30 hodin.!!

* Mše svaté na Květnově budou (v závislosti na počasí) 5.1. a 19.1. v 14.00 h

* **13. 1.** 04:00 **poutní mše** sv. ve **Filipově**, celebrovat bude biskup Pavel.

Zájemci o cestu vikariátním autobusem, nahláste se včas v sakristii.

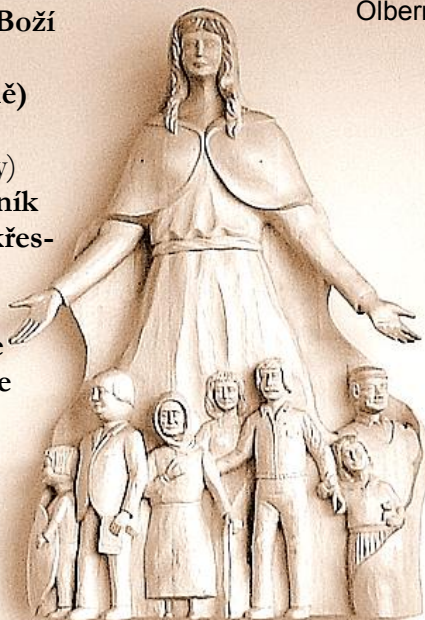
* V týdnu 18.1-25.1. se budou konat **modlitby za jednotu** křesťanů.

* Mše svaté se slouží přes zimu **na faře v kapli**: Po-So. Neděle v kostele.

* **Věci do charity** noste na faru po předchozí domluvě (tel. 474659460).

Plánuje se pouť do **Německa**: návštěva poutního místa Trutzhain (s mariánskou soškou z Květnova, pouť 6.7.2008), Ellwangen (kde byl vězněn sv. Metoděj), Altötting, Marktl am Inn. Ubytování v rodinách ve farnosti Ansbach. Cena bude ještě upřesněna. Termín: **4.-8.7.2008**. V případě zájmu kontaktujte faráře nebo na farní e-mail: farajirkov@tiscali.cz

Socha Panny Marie
Olbernhau

Stalo se v prosinci:

Křest: Jan Drapák, Adriana Drapáková, Petr Redai, Milan Redai, Alexandr Horváth, Vojtěch Pačan, Lucie Klimplová, Petr Vlasák, Alexandr Štěpán, Kristýna Talašová, Ludvík Demeter, Jan Demeter, Věra Demeterová, Miroslav Demeter, Helena Szalková, Radim Karchňák

Vikariátní setkání kněží se konalo 13.12. v Chomutově. Na snímku otec biskup Pavel z Litoměřic, chomutovský vikář P.Jan Kozár a kadaňský děkan P.Josef Čermák. Setkání se účastnilo 10 kněží podkrušnohorského vikariátu.

←**Zde byl reproduktor.** Ale už není. Z kostela na Květnově někdo po vypáčení dveří ukradl 8 reproduktorů, 3 mikrofony a zesilovač. Bez komentáře..

Děti zdobily vánoční stromky. Dostaly od paní katechetky dary. 14.12.2007 Den jsme zakončili hrami.

Koledy

Koledy byly a jsou jednou z nejrozšířenějších vánočních kratochvílí. Koledy ve středověku šířili po celé Evropě potulní žáci, často účinkující v oblíbených vánočních hrách. Byly slyšet na trzích, v šencích, kláštrech, domech bohatých měšťanů i šlechtických palácích. S anglickými vánočními je nerozlučně spjata koleda **Good King Wenceslas** opěvující dobrého českého knížete a světce **Václava**.

Svatováclavská koleda je i dnes o svátku sv. Štěpána, kdy prý dobrotivý král navštěvoval příbytky nuzáků, slyšet na dělnických předměstích Manchesteru, v noblesních čtvrtích Londýna, pod starobylými klenbami katedrál i pod krovy vesnických kostelíků. Koleda si získala srdce Britů, kteří se seznámili s osudy svatého Václava již ve středověku díky krásné a dobrotivé dceři Karla IV., **princezně Anně**, provdané za anglického krále Richarda II. Dojímavá Helmorova hudba, opírající se o starší zpěvnou formu, povýšila koledu Good King Wenceslas na nekorunovanou vánoční **hymnu Britských ostrovů**.

Vánoční zpěvy milovali i naši sousedé v Německu. Jedna z nejstarších německých koled je o Josefovi. Dochovala se v lipském rukopise z roku 1500. Nejproslavenější vánoční německy zpívanou koledu zkomponoval Rakušan Franz Xaver Gruber. Slova koledy, kterou si dnes o Vánocích zpívá přes 200 národů, složil Josef Mohr, působící jako farář v obci Oberndorfu, ležící nad řekou Salzach nedaleko Salcburku.

Píseň **Tichá noc (Stille Nacht)** poprvé zazněla o Vánocích roku 1818. Kostelní varhany byly rozbité a tak farníci Tichou noc uslyšeli nejdříve bez hudebního doprovodu. Farář Mohr zpíval bas a jeho učitel Gruber nosnou melodii.

V Čechách je starodávný obyčej koled a koledování doložen ještě v předhusitských dobách. Vzdělaný mnich Jan z Holešova sepsal v Břevnovském klášteře více než před půl tisíciletím spis Štědrý večer, v němž zachytil vánoční obyčeje a zvyky našich předků. Neopomněl popsat ani vánoční píseň, která se tehdy zpívala: „vele, vele, stojí dubec uprostřed dvora“. O mnoho mladší není ani koleda **Narodil se Kristus Pán**, která vznikla z latinské duchovní písně Ave hierarchie coelestis.

V našich zemích se stejně jako jinde koledovalo a zpívaly se **vánoční písně od adventu do Hromnic**. První koledníci se objevovali již o svátku sv. Mi-

kuláše. Žáci farních škol chodili na mikulášskou koledu i se svými správci. Nosili s sebou velkou figuru biskupa. Sami si oblékali bohatě zdobené šaty, jezdili na koních a vozech. V roce 1429 zpívali na Staroměstské radnici o sv. Mikuláši s "biskupem" žáci od sv. Mikuláše, z Týna, od sv. Michala, Havla, Jiljí a Haštala. Vykoledovali si po 2 groších z denních peněz. Koleda byla důležitým zdrojem příjmů věčně hladových žáků.

Novou renesanci prožila česká koleda v 18. století. V 19. století nechyběly mezi koledami ani kramářské a písmácké písně. Zpěv koledníků nejčastěji doprovázela harfa, housle, klarinet nebo flétna a v Podkrkonoší trumšajt. Koledníci zpívali česky o narození Ježíška, cestě do Betléma a královských darech, vinšovali a děkovali za koledu. Na Valašsku chodily děti o Štědrém dnu do kostela k jesličkám a přinášely Jezulátku nejrůznější dárky. **Malý Ježíšek nedostal jen oříšky, jablka, křížaly, med, bryznu, smetanu a kroupy, ale i hezkou vánoční písničku.**

Good King Wenceslas

(Vánoční koleda)

Na Štěpána dobrý král
Václav z okna hledí,
všude kam se podívá,
závěje a ledy.
Svítil měsíc a byl mráz,
pálil jako divý,
a vtom spatří chudáka,
jak tam sbírá dříví.

"Hola, páže," pravil král,
"podívej se honem.
Odkud je ten sedláček,
víš-li něco o něm?"
"Pane můj, ten sedláček
bydlí támhle kdesi
u studánky v chalupě
pod samými lesy."

„Přines maso, přines chléb a pár polen k tomu, zanesem to ještě dnes sedláčkovi domů.“

A tak šli, král s pázetem, a tak vyrazili,
i když venku vítr dul a vyl ze vší síly.

"Pane můj, je hrozná tma
a je hrozná zima.

Sotva jdu, už nemůžu,
strach mě z toho jímá."

"Vkládej nohy do mých stop
a pojd' dál, můj hochu!
Za chvíli ti nebude
zima ani trochu."

Vkládal nohy krok co
krok
do stop po svém králi,
a kam vkročil svatý
král,
tam i sněhy hřály.
Proto, věřte, křesťané,
boháči i páni,
ten, kdo cítí s chudými,
dojde požehnání.

sestavila K.Hudečková

8. biskup litoměřický - český obrozenec

Václav Leopold Chlumčanský z Chlumčan, rytíř

Starobylý vladycký rod Chlumčanských z Chlumčan je znám již od 13. století. Václav Leopold - budoucí litoměřický biskup se narodil r. 1749 na zámku v **Hošticích**. Roku 1777 byl vysvěcen na kněze a prvním kaplanským působištěm byl Klášterec nad Ohří. Když zemřel arcibiskup Příchovský a nahradil ho Vilém Florentin, kníže Salm, vysvětil Václava Leopolda v roce 1795 na titulárního biskupa kanejského. Chlumčanský pak doprovázel arcibiskupa Salma při vizitacích. Dne 16. října 1801 Václava Leopolda Chlumčanského jmenoval císař litoměřickým biskupem. Papež Pius VII. ho 29. března 1802 potvrdil a 30. června 1802 se konala intronizace nového biskupa ve Svatoštěpánské katedrále v Litoměřicích. Nový biskup se začal ihned zajímat o situaci v diecézi. Během častých vizitací se zajímal o sociální situaci a charitativní pomoc chudým. Proto se mu začalo říkat „**otec chudých**“. Toto přízvisko se objevilo i v dekretu, kterým císař v roce 1808 jmenoval Chlumčanského tajným radou. Biskupovo sociální cítění a láska k chudým se projevila zvláště v roce 1813, kdy do diecéze vtrhla napoleonská armáda. Chlumčanský se osobně staral o raněné vojáky jak po stránce tělesné, tak duševní, bez ohledu

na to, do které armády patřili. Za tuto pomoc mu císař udělil zlatý civilní čestný kříž.

Byl to právě Chlumčanský, kdo u nás od roku 1806 zavedl **vyučování češtiny**. Vyzval Josefa **Jungmanna**, aby začal učit češtinu i v semináři. A tak se vůbec poprvé začalo vyučovat českému jazyku na gymnáziu i v semináři právě v Litoměřicích. Dva roky podporoval biskup Jungmanna při práci na proslulém česko-německém slovníku. Když se Chlumčanský stal pražským arcibiskupem, odešel s ním do Prahy i Jungmann.

Po převzetí arcibiskupství rozdál arcibiskup Chlumčanský 16 tisíc zlatých pro pražskou chudinu. V roce 1817 věnoval arcidiecézi 20 tisíc zlatých, aby pomohly v místech se zvláště velkou nouzí. Po rozdělení tohoto daru mu bylo vráceno 8 tisíc zlatých, které si však neponechal, ale daroval je jako svůj příspěvek na založení **Národního muzea**. Této instituci přenechal i velký počet soukromých rukopisů a vzácných prvotisků. Pochován je ve Svatovítské katedrále. Na náhrobku je umístěn na hlavu obrácený rodový erb na znamení, že byl poslední ve svém starobylém rodě.

podle J.Macka

Jak jsem sbíral turistické známky - Boží Dar

Věříkaj vám něco povím o Božím Daru. Je to zajímavé místo. Se jménem sa pójí táto pověšť: saský kurfiřt Johan Fridrich navštívil kdysi svoje borce kovkopy a tí mu nabídlí k odpočínku sedačku z echt stříbra. Panovník si nechtěl lapnúť se slovama: „Tento ušlechtilý kov je Vaším chlebem, je to dar Boží“... Taký že jo... a měl recht!

Boží Dar jako dědina je východisko na horu Klínovec a na horu Fichtelberg (viz obr. a skupinové foto: Laďoš, Toncek, Mira a Kačica). Kolem můžete najít hafl barjakých močálou a skalisek. Nedaleko Božího Daru najdete aj nejvyšší horu sopečného původu u nás - Božídarský Špičák. Na Fichtelbergu nebo Klínovci můžete zakalit v hospodě. Ale napřed poctivě vyšlapat kopec! Jsou to nejvyšší hory české a německé strany Krušných hor a pěší vyšmatláni je věcí cti. Dúle.. už můžete aj lanovkú.

Při mojí poslední anabázi jsem sa motál kolem Božího Daru směrem na Blatnou a Potůčky. Je to tadyk zajímavý kout přírody, o moc hezčí Krušné hory než nad Jirkovem. Spál jsem poblíž bažin, ze kterých se tahla kosa a mlha jak z filmu Pes bas-kervillský, ale co, já se nebójim. Mám s sebou anděla strážného, né?

Boží Dar je „Ježíškovým městečkem“. Působí toť „Ježíškova pošta“, která rozesílá po celé zemi dopisy, orazítkované symbolem Ježíška. Dále Ježíškova cesta, Ježíškův pas a další atrakce. Tož to už jsou takové pohádkové ptákoviny pro malé děcka, ale aj tak mosím říct, že největším Božím darem pro náš svět - bylo Ježíšovo narození a život. V Božím Daru a okolí si to můžete připomínat celoročně. A tož to je dobré, né?! (Kurňa) Ale aj stříbro je Boží dar, aj dobré pivo, dobré přátelství, hezká příroda. Dank sei Gott!

P.Mirek

Betlémské světlo 1986 (1.ročník)

Rakouské aerolinie nabízejí pro akci „Betlémské světlo“ zdarma let do Betléma. Hrstka nadšených pracovníků rozhlasu a televize se dává do práce. Kdyby tušili, kolik praktických a byrokratických překážek budou muset překonat, tak by asi váhali... Bylo potřeba zkonstruovat speciální kontejner s přívodem kyslíku, protože na palubě letadla není dovoleno přepravovat otevřený oheň, prorazit systémem bezpečnostních opatření letišť, které v přepravované zásilce hledaly nějakou rafinovanou podobu nálože, získat povolení k natáčení v Betlémě, nahradit na poslední chvíli kameramana s prošlým pasem nezkušeným technikem a neztratit hlavu ani tehdy, když lampa s pracně získaným světlem z betlémské jeskyně Narození končí ve středech na podlaže recepcce hotelu.

Předávání světla ve Vídni

24. prosince 1986 se poprvé v přímém televizním přenosu zapaluje v lineckém studiu ORF betlémské světlo. Před lineckým studiem stojí lidé ve frontě a z vlakového nádraží se Betlémské světlo rozjíždí v kabinách strojvůdců po celém Rakousku. Světýlko má úspěch a nakonec si je nesou domů i ti, kteří se nad celou akcí ze začátku usmívali.

Jirkovští skauti s lucernami

V Česku se tento novodobý vánoční zvyk šíří od prosince 1989. První světlo přivezli do revolučními událostmi zmítaného Československa čeští exiloví skauti právě z Rakouska.

(Skauti v letošním roce slaví 100 let od založení skautingu.) U zrodu iniciativy v ČR stáli brněnští skauti, kteří převzali štafetu rozžatého světla od skautů z Vídně. Na úvodním ceremoniálu ve Vídni bývá 14 delegací zahraničních skautských organizací. Italští skauti nosí světlo pravidelně do Vatikánu.

Skauti roznášejí světlo starým lidem a svým sousedům. Mají tak možnost se seznámit s dalšími lidmi, patřícími k jiné generaci, a tak poznat jejich život. Dnes je rozšířená péče o lidi s postižením a koná se na ni řada sbírek, zatímco není mnoho projektů, které by se snažily o zlepšení vztahů.

Skauti roznášejí světlo starým lidem a svým sousedům. Mají tak možnost se seznámit s dalšími lidmi, patřícími k jiné generaci, a tak poznat jejich život. Dnes je rozšířená péče o lidi s postižením a koná se na ni řada sbírek, zatímco není mnoho projektů, které by se snažily o zlepšení vztahů.

Knihy z jirkovské farní knihovny - k zapůjčení KNIŽNÍ TIP

PAPREK SLUNCE PRO DUŠI Bruno Ferrero (knihla příběhů)

Pokaždé se setkáváme s tím, co očekáváme.

Na kraji oázy, v níž leželo město, seděl starý muž. Přišel k němu poutník a povídá: „Ještě nikdy jsem tu nebyl. Jací lidé tu žijí?“

Stařec odpověděl: „Jací lidé byli v městě, kde jsi žil?“

„Sobečtí a zlí. Proto jsem odtamtud odešel.“

„I tady jsou lidé sobečtí a zlí,“ odpověděl stařec.

O něco později přišel jiný poutník a položil starci stejnou otázku: Jsem tu poprvé. Jací jsou zdejší lidé?“

Stařec odpověděl stejnou otázkou jako předtím: „Jací lidé žili v městě, kde jsi žil?“ „Byli dobří, štědrí, pohostinní, poctiví. Měl jsem tam spoustu přátel, těžko se mi odcházelo.“ „I zdejší lidé jsou takoví,“ poznamenal stařec.

Obchodník, který vedl velbloudy k napajedlu, slyšel zpovzdálí oba rozhovory, a když poutník odešel, vyčítavě se obrátil ke starci: „Jak můžeš na tu samou otázku odpovědět pokaždé jinak?“ „Synu můj,“ řekl stařec, „každý si nosí svůj svět v srdci. Kdo nenajde nic dobrého na minulosti, nenajde nic dobrého ani tady. A kdo měl přátele v jiném městě, udělá si je i tady. Víš, lidé jsou takoví, jaké je vidíme.“

Můžeme, nikoli musíme ... (Ze zamyšlení v Novém Hlasu)

...Pro vyrovnanost a spokojenost vlastní a tím i lidí okolo je nutné, abychom si uvědomili stereotypy v chování a myšlení, které nás mnohdy svazují ...

Jedním z vynikajících způsobů je pozvolná změna přemýšlení o věcech, a to změnou používaných slov, kterými o věcech přemýšlíme. Zkuste si třeba říci slovo „musím“. Musím nakoupit, musím uvařit, musím udělat to či ono. Není to úplně příjemný zvuk a pocit, že? A nyní zkuste jednoduché kouzlo a nahraďte slovo „musím“ slůvkem „můžu“. Můžu nakoupit, můžu uvařit, můžu pracovat na zahradě ...Najednou jako bychom měli možnost volby. A my ji opravdu máme. Zkuste si v nadcházející hektické době říkat méně „musím“ a více „můžu“. Jsem si jistá, říká Marie Jílková, že si díky tomu svátky dokážete lépe užít a především plně prožít.- (Tolik z článku.) Myslím, že to neplatí jen o svátcích, ale všeobecně. A úvahu bychom mohli doplnit ještě o jeden rozměr. Vděčnost Bohu za to, že můžu. Že jsem zdravá a můžu pracovat na zahradě, že mám zahradu, že mám za co nakoupit, že mám co vařit. Díky Bože, že tě znám, že mám víru a že se mohu radovat z tvého příchodu mezi nás.

Seestra Zdislava

VTIPY

Katecheté rádi dávají k dobru výroky svých žáčků. A tady je také jeden z naší farnosti:

Katechetka: Děti, kde by jste v našem kostele našli **zpovědnici**?

Malá Janička se překotně hlásí: „Já vím, já vím! To je ta kadibudka, jak tam vždycky sedí pan děkan.“

Na to P. Antonín zavzpomínal, že v jeho dětských očích zase bývala zpovědnice výtahem na kůr! A ještě přidal toto:

Paní učitelka ve školce obouvá malého chlapečka. Oba mocně tlačí na botičky, ale ty ne a ne about. Když se to po delší námaze povede, chlapeček povídá: „Paní učitelko, ty botičky jsou obráceně.“ Učitelka opět pracně botky zuje a už správně, ale zase namáhavě obouvá. Když už se jí to po delší době povedlo, chlapeček povídá: „Ty botičky nejsou moje.“ Učitelka se ohne, s funěním opět zuje botičky a chlapeček dodává: „Ty botičky jsou mého brášky, ale maminka říkala, že už je budu nosit já.“ Učitelka se zhluboka nadechne a když konečně po velikém úsilí botičky opět obují, pomáhá chlapečkovi do kabátku. Pak se ho zeptá: „A kdepak máš rukavičky?“ A chlapeček jí odpoví: „No, ty já mám přece v těch botičkách.“ Dodatek je, že soudní proces s paní učitelkou bude už příští týden...

Kdysi chtěla jedna anglická dáma strávit letní pobyt v Německu a tak napsala jednomu venkovskému učiteli.

V dopise se tázala na vše i na pohodlí. Také chtěla vědět, mají-li v tom domě, kde chtěla bydlet, WC. Učitel dobře neovládal angličtinu a neznal význam té zkratky. Zeptal se starosty, ale ten taky nevěděl. Po dlouhém přemýšlení ho napadlo, že to patrně znamená **Wesley Church** (kostel). A takto odepsal: „WC se u nás nachází 7 mil od našeho domu, uprostřed jedlového háje v překrásné krajině. Jest otevřen 2x týdně, v úterý a ve čtvrtek. Chápu, že je to pro Vás nepříjemné, je-li to Vaším zvykem chodit pravidelně, ale zajisté se přesvědčíte, že je to krásný výlet. Hodně lidí si sebou bere oběd a zůstává tam přesčas. V létě je obvykle návštěvnost veliká a proto bych Vám radil, abyste chodila brzy. Je tam 60 míst k sezení, ale pokud přijdete pozdě, je tam i dost míst k stání. Radil bych Vám, abyste chodila ve čtvrtek, poněvadž je tam v ten den varhanní doprovod. Po celém okolí jsou slyšet i ty nejjemnější zvuky. Opatřím Vám s radostí to nejlepší místo a bude mně potěšením sedět vedle Vás.“

ZNOVU NA MORAVĚ

Tak, jako si kuchař občas nabrousí nůž, tesař sekeru a pilu, tak i věřící člověk, má – li růst ve víře a má - li ji předávat, měl by svoje „otupění“ občas naostřit. K tomu kněžím, řeholníkům i laikům slouží různé rekolekce a exercicie.

Přibližně tak nějak zněla úvodní slova z úst P. Koláře, při exerciciích, na kterých jsem byla před třemi lety v Litoměřicích.

Exercicie, to je slovo, které mi připomíná execírku - vojenské cvičení. Také když se náš otec Miroslav vrátil zmožen z jedněch takových, které pro kněze trvají celý týden, (na rozdíl od laických) potvrdil, že jejich exercitátor měl podobnou představu.

Letos jsme se s naší novicmistrovou, sestrou Zdislavou, rozhodly pro podzimní duchovní cvičení na Velehradě. Zdejší sestřičky Cyrilo-metodějky nám doporučily nejlepší vlakové spojení a my pohodlně dojely až do Starého Města a odtud autobusem téměř ke vchodu exercičního domu „Stojanov.“ To jsme ocenily, protože už nám oběma nohy, tak jako za mlada, neslouží.

Večerní seznámení s ostatními, většinou Moravany, bylo milé, srdečné a v přednášejícím P. Antonínovi Krasuckim, který přišel v bílém hábitu bratří kazatelů, sestra Zdislava poznala kdysi malého ministranta z Náchoda, neboť oba pocházejí právě odtud. Tento otec svoje přednášky zaměřil kosmeticky. Nepřinesl si na to žádné výživné krémy, depilátory, ba ani skalpel. Zaměřil se spíše na zkrášlování našich duší. V řečtině kosmos znamená krása, kosmetika je tedy zkrášlování. A krása člověka by měla vycházet právě z jeho duše.

Exercicie, přestože bývají různé, mají jedno společné. Tím je silencium, mlčení po celou dobu pobytu. Přiznávám, že moje spontánní potřeba sdílet se, mi dělala zpočátku potíže, ale nakonec jsem si zvykla natolik, že se mi tu vybavila i vzpomínka na jednu italskou komedii, v níž hlavním hrdinou byl jistý oněmělý muž. Po pádu, už nevím čeho, na jeho hlavu, se mu řeč vrátila. Pak ho kamera po čase ukázala, jak žije v klášteře s bratry Kartusiány. To je řád mlčenlivých bratří. Po mojí zkušenosti se silenciem, už mi to tak směšné nepřipadá, jako tehdy. Myslím, že i mně, jako jemu došlo, kolik toho zbytečně natlacháme. Ale mlčet, neznamená nekomunikovat. A my jsme si té němě komunikace užili v hojnosti. To když jsme po každé přednášce měli všichni možnost adorace před svatostánkem ve stojanovské kapli.

Ptali se prý jednoho kněze, kde že se v něm bere tolik lásky. Odpověděl jim: „*Jednoduše přistoupím ke svatostánku, otevřu své srdce a přečerpám Kristovu lásku z jeho srdce do svého, jako když tankuji...*“ Jak jednoduché,

– –
jak inspirativní. Jen kdybychom si nemusely pro to ticho před svatostánkem jezdit až na Velehrad. Prosím, učme se ztišit před svatostánky a umožnit i ostatním to láskyplné „tankování.“ V opačném případě musí nastoupit příkázání o lásce k bližnímu. A tímto příkázáním nás, asi v deseti setkáních, P. Antonín „protáhl“ přes hymnus lásky (1. Kor 13, 1- 13), až k Bl. Matce Terenze z Kalkaty, která nám vzkázala toto:

*Člověk je nerozumný, nelogický a egocentrický – to nevadí, miluj ho.
Dobro, které dnes vykonáš, je zítra zapomenuto – to nevadí, konej dobro.
Čestnost a upřímnost tě činí zranitelným – to nevadí, buď přímý a čestný.
To, co jsi budoval celý rok, je zničeno během chvíle – to nevadí, buduj.
Někdy pomůžeš lidem a oni to odmítají – to nevadí, pomáhej jim.
Dáváš světu to nejlepší ze sebe a odměnou je ti kopanec – to nevadí, dávej to nejlepší co v tobě je.*

Také nám P. Antonín připomínal nezastupitelnost humoru. Řekl nám: „Vždyť i **farizeové, ač důsledně zachovávali zákon, u Pána neobstáli, protože se sami brali tak příšerně vážně**“. A sám svoje přednášky humorem doslova prošípkoval, protože jak ještě dodal: “I Pán Bůh má smysl pro humor.“ Připomněl nám modlitbu sv. Tomáše Mora, který prosil Pána o křesťanský smysl pro humor. Bůh je nekonečným milosrdenstvím. Existuje však něco, co Bohu znemožňuje, aby rozlil své milosrdenství – tvá neotřesitelná absolutní vážnost, to, že se cítíš být někým důležitým. Pocitu vlastní důležitosti se do velké míry protíví „ctnost“ humoru.

Koneckonců Bůh přece má také výjimečný smysl pro humor – stačí pomyslet, že si právě tebe zvolil za svého spolupracovníka na velkém díle, které uskutečňuje. Každý najdeme ve svém životě chvíli, kdy se Boží smysl pro humor projevil. Takovými dobrými prostředníky Božího smyslu pro humor jsou i děti.

Kdo by měl zájem, tomu mohu na požádání zapůjčit **přednášky**, které nám P. Krasucki tak velkoryse s využitím internetu poslal a na které tady není dost místa.

Poslední večer už po přednáškách, zvláště

**Dej mi, Pane, zdraví těla
a s ním zdravý rozum,
abych je zachoval co nejlépe.
Dej mi svatou duši, Pane,
která ukáže mým očím
všechno to, co je dobré
a čisté,
aby se netřásla před hříchem,
ale našla způsob,
jak všechny věci uvést
v soulad.
Dej mi, Pane, duši, jíž je cizí
zármutek,
který nezná nárek, vzdychání
a bédování. Nedopust', by mě
příliš svazovalo to,
co se jmenuje “já“, jež se vždy
chce rozpínat a vyvyšovat.
Dej mi, Pane, dobrou náladu.
Dej mi milost žertu,
abych zakusil trochu štěstí na
této zemi
a uměl je rozdávat druhým.**

nás dominikánky, otec Antonín velmi mile překvapil. Promítl nám svůj film z pouti spolubratrů olomouckého kláštera po Francii a Španělsku. Oni doputovali až do Dominikova rodiště, horského městečka jménem Caleruega. Tak jsem také já měla možnost uvidět to, o čem jsem dosud jenom četla.

Kromě tohoto „ bonusu“ nás čekal po odchodu ze Stojanova ještě jeden. To když jsme se na druhý den nevydaly na cestu vlakem, jak jsme původně plánovaly, nýbrž, jak nám nabídl esemeskou den předtím P. Mirek, jely jsme obě společně s jeho maminkou a P. Radimem na setkání moravských kněží do Ostrožské Nové Vsi.

Před tím jsme se ale ještě na Velehradě zastavili v místním klášteře sester Cyrilometodějek, kde, jak nám otec Mirek prozradil, budou s otcem Aloisem za týden bydlet, jelikož i oni se tady účastní svých kněžských exercicií.

Tady jsme obdivovali šikovné ruce sestřiček, které uplatnily přímo mistrně při aranžování květin v místní kapli s netradičně pojatým a velmi vkusným svatostánkem. V obci Modrá jsme v areálu skanzenu oživilí vzpomínky na někdejší farní pouť Moravou a přijali pozvání paní Dvouleté na výborný oběd v nové stylové hospůdce, kterou tam postavili teprve nedávno.

Pak už se jelo na setkání moravských kněží. My ženy jsme si chvíle čekání na naše otce krátily v místní vinotéce při ochutnávce burčáku. Potom si nás oni vyzvedli a jelo se na sv. Antonínek nad Blatnicí, kde jsme si prohlédli kostelík a místo působení kandidáta svatosti P. Antonína Šuránka, který před pětadvaceti lety zemřel. Zde byla k tomu výročí sloužena mše svatá, za účasti arcibiskupa Jana Graubnera. Hned po mši následovala krátká pobožnost na místním hřbitově u jeho hrobu. (Viz. Aegidius č.46, str.3)

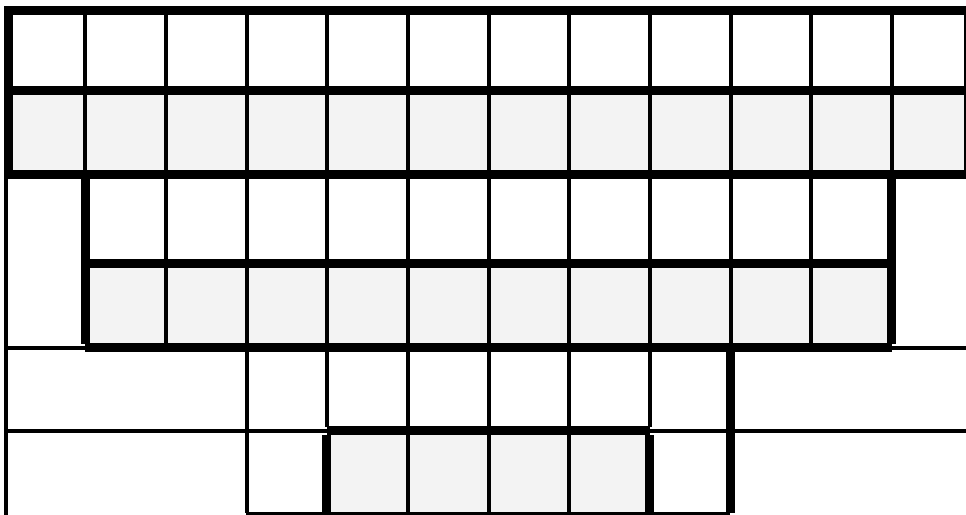
Potom jsme se rozloučili se sestrou Zdislavou a předali ji do péče řidiči, ve kterém poznal P. Mirek kolegu horolezce z Vysokých Tater. Ten ji ochotně odvezl do Olomouce, kam mířila za svojí starou tetičkou. V tom autě vytrousila svůj mobil, který, už po jistých peripetiích, má doma. Já jsem přesvědčená, že svatý Antonín, pomocník při hledání ztracených věcí, s jehož jménem jsme se na svých cestách po Moravě tak často setkávaly, a ke kterému se, čím jsme starší, tím častěji obracíme o pomoc, mocně v této věci pomohl. Pomáhal ještě po návratu domů, jelikož jsme celý týden nacházely věci, které jsme už považovaly za ztracené..

Když sestra Zdislava odjela, my ostatní jsme se v Boršicích rozloučili s rodinou Dvouletých a uhaněli po „D1“ do Čech. Cestu jsme ještě několikrát přerušili kvůli nákupu turistických známek, s nimiž nás otec Miroslav v tomto časopise ve své rubrice „Jak jsem sbíral turistické známky,“ určitě seznámí. Domů jsme přijeli hodinu po půlnoci a otec Radim mě dovezl téměř ke vchodu domu.

Jestli příští putování bude tak bohaté na zážitky a cestování tak pohodlné, tak se já těším už teď. Pokud vím, otec Miroslav připravuje farní pouť do Němceka.....

sestra Imelda

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

1. ARMÁDA SPÁSY (zkr.)	7. PRŮZKUM
2. SPĚCH	8. BUDOVAT
3. TKÁŇ	9. NÁHROBEK
4. DRTIČ NA KROUPY	10. ON ZNÁ
5. MĚSTO (TOVÁRNA OKULA)	11. HVÍZD
6. NASTUPUJ	12. UKAZOVACÍ ZÁJMENO
- NÁPOVĚDA: STOUPA, NÝRSKO *tajenka: egyptský svatý*

Test: Vánoce

- Které evangelium mluví o mudrcích z východu?**
A) Matouš B) Lukáš C) Marek
- Který král se narodil v Betlémě?**
A) Saul B) David C) Herodes D) Šalomoun
- Co znamená slovo Mesiáš?**
A) Pomazaný B) Ten, který přijde C) Bůh s námi
- Kde kázal Jan Křtitel?**
A) v Nazaretě B) u Jordánu C) v Betlémě

Znáš dobře postavy Bible?

Byl židovským králem. Když přišli do Jeruzaléma tři mudrci od východu, aby se poklonili Ježíšovi, dostal tento král strach o svůj trůn. Velice se rozhněval a dal usmrtit v Betlémě a v okolí všechny chlapečky do dvou let. Ježíše však nezabil, protože ho jeho matka a svatý Josef odvezli do Egypta.

Doplňovačka:
Svatý Antonín,
poustevník,
opat Test: 1A
2B 3A 4B
Postava: Hero-
des Velký

Laické sdružení svatého Dominika v Jirkově

Mezi zdroje, ze kterých členové Laických sdružení sv. Dominika čerpají síly k pokroku ve vlastním povolání patří např.: **naslouchání a čtení Písma, účast na slavení liturgie a přijímání svátostí a v neposlední řadě i pravidelná duchovní obnova (exercicie).**

Podle našich směrnic bychom se měli (mimo příležitostných rekolekcí,) alespoň jednou za rok zúčastnit delší duchovní obnovy. Proto jsme se přihlásily - ses. Imelda a Zdislava - na exercicie na Velehrad, které dával P. Antonín Krasucki OP – dominikán.

I když nebylo na pozvánce výslovně uvedeno žádné téma, dalo by se celé naše snažení označit jako výzva ke **stálému obracení se k Bohu**, což je ostatně úkolem každého věřícího, usilujícího o duchovní růst.

Naši pozornost a stálou bdělost udržoval otec Antonín spoustou vtipů a zajímavých příkladů ze života, které nám nedovolily ani na chvilku si zdímnout. Posuďte sami:

1. Jedna žena tu a tam připsala svému muži na svačinový sáček: Srdečný polibek! Muž ve své kanceláři pak pokaždé odhodil nevšímavě sáček do koše na papír. Jednou už se jeho spolupracovnice neudržela a poznamenala: Jak může někdo něco takového prostě odhodit? Neodhazujeme i my stále znova znamení lidskosti? Oceníme ranní pozdrav svých blízkých? Opětujeme ho srdečně nebo jen automaticky?

2. Kdo druhému člověku vyloudí na rtech úsměv, otevírá mu bránu do nebe. Dobré slovo nestojí víc než špatné. – Když přemýšlíme o této větě, možná upadneme do rozpaků, protože nás napadne, jak často si necháváme ujít příležitost pronést nějaké laskavé slovo. Něco opomenout může být leckdy skličující. Jistý člověk kdysi řekl: teď ve stáří mě tíží nejen to, co jsem udělal špatně, ale ještě víc to, co jsem pro druhé neudělal.

3. „Když ho máš rád, nekouše.“ Uprostřed silnice se objevil velký pes se zuřivýma očima. Strachy jsem zůstal stát. Vtom vidím, jak z blízkého domu vychází nějaký chlapec. Blíží se ke psu a chce ho pohladit. Zděšeně na něj křičím: „Pozor, je zlý!“ Chlapec se však bezstarostně obrátí a povídá: „Když ho má člověk rád, tak nekouše!“ Tak jsem dostal lekci. Denně se setkáváme s lidmi, kteří nám jsou proti mysli, se kterými jsme se někdy nepohodli, kterým bychom šli nejrady z cesty. Pokusme se jednou mít rádi i tyto lidi, být k nim přátelští – a oni nebudou kousat!

Bez důvěry člověk chřadne. Důvěra je pro člověka nezbytná jako voda pro rybu. Chovají-li k sobě rodiče a děti, učitel a žáci, lékař a pacient vzájemnou nedůvěru, je pospolitost zatížena těžko snesitelnou chmurou. - Porušení důvěry bolí.

sestra Zdislava

Historické zastaveníčko

1.díl

Na místě dnešní unikátní barokní stavby zámku původně stával **gotický strážní hrad**. První doložená zmínka je z let 1363-1365, kdy se jako o jeho zakladateli hovoří o Nevlasu ze Rvenic. Jméno Jezeří znamená „**hrad vystupující z jezera**“. Bušek ze Rvenic (v některých pramenech uváděný též z **Eisenbergu**) prodal hrad Petru z Perče. Dalším majitelem se stal Albrecht Starší z Kolowrat na Krašově a Libštejně - purkrabí loketský, který měl patronát nad farou v Albrechticích. Jezeří následně přešlo na rytíře Jana Smolíka ze Slavic, zastávce katolicismu, který se zde udržel i přes husitské války. Po něm zdědil hrad jeho syn Zikmund, známý svým protisaským postojem. Z tohoto důvodu docházelo k častým **potyčkám mezi Jezeřím a saskou posádkou na mosteckém hradě Hněvíně**.

Také další majitel, rytíř Kunz z Kaufunku (1450), zde v podstatě obhajoval zájmy českého království, přestože jeho rod pocházel ze Saska. Důvodem jeho postojů bylo však nepřátelství mezi Kaufunkou a kurfiřtem Fridrichem Saským. K vyhocení napjatých vztahů došlo roku 1455, kdy Kunz unesl ze zámku Altenburgu kurfiřtovy syny, aby si tím vynutil navrácení fictumských statků, které mu Fridrich odebral. Vězením pro prince Arnošta se měl stát hrad Jezeří, ale záměr se nezdařil. Kunz z Kaufunku byl se svou družinou na saské straně dopaden a roku 1455 popraven ve Freibergu. Z obavy o osud Kunzových synů

Kunze a Heinricha obsadil hrad Jezeří zemský správce **Jiří z Poděbrad**, který využil přítomnosti své posádky a při příležitosti tohoto tažení dobyl město Most.

Citát: Jestliže se vytrácí smysl života, zřejmě se daleko dříve vytratilo vědomí souznělosti s druhými.

